

IVAN ŠEDIVÝ

ředitel Ústavu českých dějin FF UK v Praze

„Ze střední mám asi ty nejpevnější dlouhodobé přátelské vztahy, je to doba, kdy se člověk mění a učí se novým věcem.“

maturoval v roce 1978

IVAN ŠEDIVÝ

Vít Maršálek (4. A.)

Co vás vedlo k tomu, abyste začal studovat historii? Byl to váš nápad, nebo Vás k tomu přiměl někdo z rodiny?

Asi od čtvrté třídy jsem už věděl, že chci dělat něco s minulostí. Nejdřív jsem si dlouho myslel, že budu archeolog, kolem osmé třídy jsem měl vybraný i obor, a to zoopaleontolog, měl jsem načteno, ale zajímala mě i biologie, účastnil jsem se různých olympiád. Jediná veliká překážka však bylo to, že oba mí rodiče byli vyloučeni z komunistické strany, proto jediná cesta ke studiu byla jít na obor, kde nebylo mnoho zájemců, což byla právě větev matfyz na Ohradní, takže jsem se tam přihlásil, a i přes utrpení mé i profesorů (Mongeovo promítání mne dodnes budí ze spaní) jsem za tu zkušenost rád, protože jsem si uvědomil, že jsou i vznešenější a náročnější obory, než historie.

Vaše specializace je začátek 20. let a první světová válka. Zkoumal jste někdy historii vaší rodiny z té doby?

Ano, můj děda byl rakousko-uherský důstojník a často mi o válce vyprávěl, byl v armádě od 18 let a jeho příběh byl nestandardní v tom, že na to nevzpomínal jako na něco strašného i přesto, že mu jednou na bitevním poli přišívali patu za živa, ale jako na mejdan, který se trochu zvrtnul. Jeho nejhorší vzpomínka asi byla z posledních dnů války, kdy byl zajat Italy a každý den měli studené skopové, spíše tedy, jak to popisoval, studený skopový lůj. Tyto historiky se v naší rodině vyprávěly často, takže mě do značné míry ovlivnilo i tohle.

Jaké je vaše zaměstnání?

Jsem ředitelem Ústavu českých dějin,

učím na Filosofické fakultě Univerzity Karlovy. Dřív jsem dělal šéfredaktora časopisu Dějiny a současnost a ještě dojíždím učit na poloviční úvazek na Metropolitní univerzitu (katedra anglofonních studií). Velice mně to obohacuje, protože se tam učí v angličtině, a tím pádem se jí musím aktivně věnovat a zlepšovat se. Občas za mnou chodí některé kantorky a se smíchem mi říkají, abych si ještě projel ty předložky. Navíc tam nepřednáším jen o českých dějinách, rozebíráme tam mnoho zajímavých témat, například terorismus a jiné.

Jaké máte vzpomínky na gymnázium?

Jen ty nejlepší. Ze střední mám asi ty nejpevnější dlouhodobé přátelské vztahy. Je to doba, kdy se člověk mění a učí se novým věcem a já měl štěstí, že jsem měl příležitost být na Elišce. Docela se divím, že jste vybrali zrovna mě, protože v mé třídě bylo zajímavých lidí spousta a někteří by si to zasloužili určitě víc. Ta škola měla cit pro náš rozvoj. Je o tom dokonce román, napsaný mým spolužákem, který jsme i namluvili do audio verze.

Z čeho jste ještě maturoval kromě dějepisu a povinné matematiky?

Ještě z ruštiny a češtiny, myslím.

Vašeho syna jste tedy přihlásil na stejnou školu díky dobrým zkušenostem?

No on si ji hlavně sám vybral (tedy aspoň doufám), ale myslím, že ve srovnání s jinými gymnázii tehdy nebyla tak náročná jako za našich časů.

Čím se zabýváte kromě historie? Děláte

například nějaký sport?

Sport není úplně to pravé slovo. Ve volném čase se pokouším máchat mečem-dělám už delší dobu kendo, samozřejmě po té padesátce to má nějaké limity, ale naplňuje mě to, že jsem schopen celou hodinu a půl trénovat s podstatně mladšími lidmi.

Takže máte určitý vztah k orientu.

Ano, v Číně jsem vyrůstal, v dětství jsem uměl čínsky pomalu lépe než česky, jedna z mých nejoblíbenějších knížek je Opičí král, doma v Čechách jsme potom hodně vařili čínská jídla (ze surovin, co se daly za socialismu sehnat). Vzpomínám si, že když se k nám domů přišla představit moje první žena, tak jsem se jí hned ptal, jestli umí jíst hůlkami, a vůbec mě nenapadlo, že jsou i lidé, co hůlkami jíst neumějí, takže to dětství na mě mělo veliký vliv.

Stiháte se přes všechny starosti a pracovní povinnosti věnovat i historii jako takové?

Teď moc ne, spíš mám teď rozmyšleno spoustu věcí, co bych chtěl dělat, ale čas na to není. Máme s ženou připravené nějaké projekty, co se netýkají našeho oboru, ale jak říkám, nedá se to stihnout. Sem tam napíšu nějaký článek nebo příspěvek, ale té manažerské práce je moc.

prof. PhDr. Ivan Šedivý CSc.

Je ředitelem Ústavu českých dějin na FF UK.